


HELEN PARIS

LYNWOOD
FALLS

Pak
ses 
objerila
ty

ROMÁN

Pak ses
objevila ty

Copyright © 2021 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Zora Fráterová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-3133-6 (pdf)

HELEN PARIS

*Pak ses
objevila ty*

přeložila Zora Fráterová



*Pro mého otce
Chybíš mi*

„Každý tě vidí takového, jakým se zdáš být.
Jen málo z nich cítí, kdo jsi doopravdy.“

NICCOLÒ MACHIAVELLI

Annabella

Lynnwood Falls

Z myšlenek Annabellu vytrhl hluk. Byla celá zmatená už od chvíle, kdy si ráno přečetla ten e-mail – jindy přece tak nepozorná nebyla! Normálně by ihned zareagovala a otevřela dveře, jenže strach ji úplně ochromil.

„Paní Albrightová, počkejte, pomůžu vám!“ Annabella sáhla po pleteném kabátku a natáhla si ho. Spěchala za starou paní, která zahalená ve svém fialovém vatovém kabátě balancovala s papírovou krabicí plnou dýňových koláčků, a otevřela skleněné dveře.

Na tvářích ucítila mrazivý chlad a měla pocit, jako by jí její kočka Happy Lee zaryla drápky do obličeje. Zachvěla se, ovinula si tenký kabátek pevněji kolem ramen a pokračovala za svou zákaznicí, aby jí pomohla otevřít dveře u auta. „Krásné odpoledne a hezky se s přítelkyněmi u kávy pobavte!“ Dveře starého dodge při zavírání zaskřípěly.

Otočila se a všimla si, že v červeně svítícím nápisu *Kavárna u Annabelly* je zřejmě rozbitá žárovka u písmene „V“. Už ve tři hodiny odpoledne byla dost tma na to, aby to postřehla. Dnes byl opravdu hodně temný den.

Lynnwood Falls se utápělo v mlze, již nedokázal odfouknout ani ledový vítr, který si tak snadno našel cestu mezi oky jejího pleteného kabátku.

Jediná pěkná věc na té zimě byla námraza, která na oknech kavárny vykreslila krásné květy. Hřejivé světlo domova uvnitř bylo v takovém počasí nějak útulnější.

Annabella o krok ustoupila, aby se ještě jednou mohla podívat na fasádu domu, a plnou silou do něčeho narazila. Přesněji řečeno: do někoho.

S omluvou se otočila, zaklonila hlavu – a v tu chvíli hleděla do páru očí šedých jako listopadový den v Maine. Jako by jí tělem projel blesk. *Will McGinty!*

Ihned se dostavily nespočetné dojmy a útržky vzpomínek, srdce se jí divoce rozbušilo. Po fyzické stránce se necítila ohrožená – byť byl velký a tmavovlasý, měl tmavé oblečení a malou jizvu nad levým obočím. Jeho pohled působil sebevědomě, a právě to ji zvláštním způsobem rozčílilo. Vzkypl v ní nevladatelný vztek a nakrátko přitom dokonce zapoměla na chlad.

„Promiň,“ zamumlal a křečovitě se pokoušel neupustit papírovou krabici, ve které měl pravděpodobně nákup ze supermarketu patřícího Doris.

Tvá omluva přichází poněkud pozdě, měla chuť odpovědět, ale ovládla se. Bylo by to hloupé. Koneckonců se právě omlouval za srážku. A kdyby jí tehdy řekl, že ho to mrzí, také by jí to dnes už nijak nepomohlo.

„Byla to moje chyba. Odpust,“ pronesla upjatě. Demonstrativně se k němu zase otočila zády. Zvládla dokonce i ignorovat roztomilého zlatého retrívra, který jí očichával nohu, přestože jí to při pohledu na jeho důvěřivé hnědé oči a měkoučkou zlatě zbarvenou srst přišlo zatěžko. Zjevně ale patřil Willovi a ona opravdu neměla nejmenší chuť strávit s ním víc času, než je nutné. Den byl doposud špatný až dost.

Krátce měla dojem, že Will chtěl ještě něco říct, ale zřejmě pochopil a s krátkým „Nic se nestalo“ spěchal dál.

Přesně. Nic se nestalo. Možná že právě to byl ten problém, proběhlo jí hlavou dřív, než myšlenku dokázala zaplašit. Právě chtěla otevřít dveře, když ji zadrželo volání.

„Annabelle! Počkej!“ Ostrým krokem k ní spěchala Hilary Higginsová, starostova pravá ruka. V krátkých odstupech vyrážela obláčky dechu a její natupírované blond vlasy jí poskakovaly na hlavě. Měla na sobě teplé vysoké boty a zimní kabát, který jí v tom okamžiku Annabella hodně záviděla.

Zimomřivě si objala hrudník pažemi a vyčítala si, že si neoblékla teplou bundu. Chlad se v plné síle znovu přihlásil. „Co pro tebe můžu udělat, Hilary?“

„Mysleli jsme si, že bychom do prosincového vydání obecních novin mohli na titulní stránku dát tentokrát tvoji kavárnu.“ Zalapala po dechu. „Obvykle ji míváš tak hezky vyzdobenou. Máš ohromný smysl pro stylovou dekoraci.“

„Děkuju za kompliment,“ odvětila Annabella, přestože nepřeslechla skrytou výčitku. „Obvykle“ se zdobilo v sobotu po díkůvzdání. A to právě uplynulo. V okolních obchodech, jako byly *Lynnwoodské potraviny a delikatesy Doris*, už blikala vánoční výzdoba ve všech barvách, také radnice byla svátečně vyzdobena svítícími hvězdami; keře před radnicí zářily barevnými lampičkami. Annabella se spokojila pouze s červeno-bílým řetězem světylek, který se hodil k barevnému ladění kavárny. Bezhesně si povzddechla. „Ještě jsem se k tomu nedostala...“

V Hilaryině tváři se objevil soucitný výraz. „Já vím, že letos asi nemáš vánoční náladu, ale...“ Pohladila ji po paži. „Tvá matka mi taky chybí.“ Hilary byla matčina blízká přítelkyně.

Annabella zamrkala, měla potíže se nadechnout. Překvapivá smrt její matky před čtvrtrokem, kterou způsobilo aneuryzma, ji bude pravděpodobně bolet už navždy. „Děkuju,“ zašeptala. Chlad se jí nyní šířil i uvnitř těla. Annabella se rozhodně narovнала. „Nepůjdeš dál?“

Zdávalo se, že si Hilary teprve teď všimla, jak jí drkotají zuby. „Samozřejmě, miláčku, jsem tak nevšímavá, vždyť máš na sobě jen tenký kabátek. Rovnou můžu pro starostu obstarat něco dobrého ke kávě.“

Hilary si nechala zabalit dva kousky éclairu s čokoládovou polevou a dva donuty s pestrobarevným sypáním a ještě jednou se na Annabellu významně podívala. „Fotograf by přišel koncem týdne. Stihneš tu výzdobu? Potřebuješ pomoc?“

Krátce měla pokušení vyprávět Hilary o tom e-mailu, pak se ale donutila k úsměvu. „Ne, to zvládnou, bez problémů. Na další večery nemám nic v plánu. Tak se pustím do zdobení.“

V další přestávce, když měla trochu času, přinesla alespoň postavičku vánočního skřítky a postavila ho na skleněný pult. Malý pomocník Santa Clause, asi třicet centimetrů vysoká štíhlá postavička s velkýma modrýma očima, špičatou červenou čepičkou, v červeném oblečku s bílým špičatým límcem a ohebnými končetinami se stala tradicí, která nesměla chybět v žádné domácnosti – hlavně v té s dětmi. Skřítek pozoroval v předvánoční době během dne dobré a špatné skutky a v noci vše nahlašoval Santa Clausovi, aby věděl, jestli děti mají o Vánocích dostat dárky. Ráno se skřítek vždy vrátil, proto se každý den dával na jiné místo. Žádnému jinému obyvateli Lynnwood Falls zřejmě nedostatek vánočních dekorací nijak nevadil; nadcházející dvě hodiny byl velmi rušný provoz.

Annabella svou kavárnu nade vše milovala, přesto byla ráda, když odešel poslední host a zaskočila k ní přítelkyně Kylie. Správně se vlastně jmenovala Ketura – ale jmenovat se jako druhá žena Abraháma, která byla zapuzena, aby syn Izák nepřišel o dědicství, se Kylie vůbec nelíbilo. Už jako dítě se přejmenovala podle tehdejšího idolu populární hudby Kylie Minogue. Hudební vkus mezitím různě měnila, ale jméno „Kylie“ zůstalo. Jediná osoba, která trvala na jejím pravém křestním jméně, byla silně věřící matka Perpetua Cummingsová.

Na Annabelliných tvářích přistály dva ledové polibky, pak Kylie vyklouzla z kabátu, čepice a rukavic a usadila se na barové stoličce u skleněného pultu.

Annabella nechala opatrně protékat horkou vodu sítkem naplněným čajovými lístky. Do nosu jí stoupla vůně zimní čajové směsi značky Roibos – voněla vanilkou, skořicí, hřebíčkem a pomerančovými květy.

„Ach, to hezky voní,“ okomentovala Kylie a prohrábla si krátké, ježaté, na černo obarvené vlasy s nakřivo zastřiženou ofinkou. Ušní lalůčky měla poseté nesčetnými náušnicemi – už od mládí to bylo znamení její revolty vůči konzervativní matce. Tváře měla ještě zarudlé chladem zvenku. „Tvůj čaj je prostě nejlepší, nevím, jak to děláš!“

„S láskou!“ Annabella na ni zamrkala. „Ale vážně: Nikdy jsem nechápala, jak někdo prostě jen může vložit čajový sáček do horké vody. Čaj je koneckonců *nálev* – žádný nápoj typu *strč do toho sáček*,“ odvětila suše. „Chuť se pak nemůže vůbec rozvinout.“

Kylie se smála. „Tak jsem na to nikdy nepohlížela, ale máš pravdu.“ Ze stříbrné cukřenky, kterou jí Annabella přistrčila přes

pult, si vzala dva kousky cukru a hodila je do prázdné sklenice na čaj.

„Musí se ještě pět minut louhovat, hned to bude.“ Annabella naskládala na talířek pestrobarevné pečivo, hezky ho podle barev uspořádala a přidala k němu jeden zbylý donut s růžovou cukrovou polevou, který nakrájela na kousky. Vypnula osvětlení pultu a kavárny nad sezením, takže prostor ozařovaly pouze červeno-bílé žárovičky ve vysokých oknech a tlumené světlo zpoza pultu. Běžně sice nedbala na to, aby zavírala přesně načas, ale dnes si chtěla v klidu promluvit s přítelkyní.

Než se dostala k věci, která jí ležela na srdci ze všeho nejvíc, zeptala se Kylie: „No tak vyprávěj. Jaké bylo díkůvzdání u tety?“

„No, to víš, teta Ruth je dobrá duše. Máma má u ní na stole vlastní pamětní místo.“ Annabella polkla. „A přesto se všichni snažili být veselí. Maminka by to tak chtěla.“ Narovнала si záda. Nebylo to lehké. Ale nějak to přestála.

„A jak to proběhlo s tvým bývalým?“ dotírala Kylie.

„S Philem si pořád skvěle rozumíme.“

„Vlastně myslím spíš tu jeho novou. Byla tam taky, že ano?“

Annabella ohrnula rty. „Myslím, že mě nenávidí. Měla jsem několikrát pocit, že mi ten krocan uvízne v krku a spadnu ze židle, protože mě probodávala očima vždy, když se mnou Phil žertoval. Je děsně zárlivá, ale jinak je snad hodná. V opačném případě by mi Phila bylo líto.“

Kylie odfoukla křivě stříženou ofinu. „Zní to, jako že už jsi zažila hezčí oslavu díkůvzdání!“

„Ale jo, šlo to. S bratrancem Chesterem je pokaždé legrace. Moc jsem od toho stejně nečekala.“ Ačkoliv Annabella měla v úmyslu, aby to vyznělo pozitivně, přece jen to z ní vylétlo. „Vlastně

mi dělalo potíže najít něco, za co bych mohla děkovat. Teď právě se mi vůbec nic nedaří.“

Tradiční poděkování všech zúčastněných u stolu ke konci večere jí tentokrát přišlo zatěžko.

„Co jsi tedy řekla?“

Annabella se pousmála. „Že jsem vděčná za to, že žiju v Lynnwood Falls, kde mě všichni podporují. A že mám stejně jako předtím úžasnou rodinu a skvělé přátele, kteří mi neustále pomáhají. Za to jsem mohla skutečně z celého srdce poděkovat.“

Kylie jí přes pult poslala polibek. „Všechno se zase vrátí. Kromě toho jsi to ty, která všem pomáhá – teď je načase, abychom pro tebe něco udělali taky my.“

„Děkuju! Ale teď mi řekni, jaké to bylo u vás!“

Kylie mávla rukou. „Znáš přece moji matku. Od modlení mám křeče v rukou. Jinak to bylo dobré. Bylo tam veškeré přibuzenstvo, to bylo fajn. Líbilo se to i bratrovi Mattymu. Ale zpět k tobě: V té zprávě jsi zněla nějak rozrušeně. Nešlo přece o důkuvzdání s bývalým?“

„Ne! Dostala jsem e-mail. Jak víš, starý majitel tohoto domu, pan Dunne, nedávno zemřel.“ Annabella si položila ruce na tváře a špičkami prstů si mnula oči. „Teď má dům nové majitele. A ti mi nechtějí prodloužit nájemní smlouvu na kavárnu.“

Kylie vykulila oči. „Jak to myslíš? Můžou to tak jednoduše odmítnout?“

„Ve smlouvě byla uvedena moje matka. Byla spolumajitelkou. Tenkrát to tak prostě vyplynulo, protože byla s bývalým majitelem zadobře. A smlouvu jsme bohužel hned po... její smrti nepředvedli na mě. Já... Vůbec jsem na to nepomyslela.“ Zase se zdálo, že ji přemůže zoufalství.

Kylie soucitně položila ruku na její. „To si přece nemůžou jen tak dovolit!“

„Zdá se, že ano! Přitom jsem všechno na vlastní náklady zre-
novovala. Je to tu víceméně jako nové!“ Rukou se rozmáchla do
prostoru. Z bývalého ošuntělého coffee-shopu skutečně vykouzlila
hezkou kavárnu: ve francouzském stylu, se kterým se seznámila
na studiích v Paříži. Černo-bílá dlažba se i v zimním ušmudlaném
počasí leskla jako nová, nově omítnuté stěny zářily – jedna v ma-
linově červené barvě, ostatní bílé; jiskřila i stěna u oken. Veškeré
zařízení bylo nové nebo kompletně zrenovované; skleněný pult
a naproti němu kovové stolky a židle, na kterých se vesele vyjímal
zářivě červené polštářky. Vše působilo dokonale čistým dojmem.
Pomyšlení, že se bude muset najednou vzdát všeho, co s takovou
snahou vybudovala, jí rvalo srdce. Protože měla co dělat, aby se
ovládla, otočila se ke konvici s čajem a odstranila sítko.

Kylie seskočila z barové stoličky a běžela k malinově červené
stěně. Tady Annabella pověsila tužkou kreslené obrázky: Eiffe-
lovu věž, Notre-Dame s oběma věžemi, bezdomovce ležícího na
lavičce u Seiny, Moulin Rouge a také Sacré Coeur. Jaké to byly
bezstarostné časy! Annabella si nevíšala tlaku v žaludku a nalila
čaj do připravených sklenic. Místností se rozlila aromatická vůně.

„Nechceš do toho kapku rumu? Asi bych teď nějaký snesla.“

Kylie přikývla. „Ráda!“

Když se Annabella s láhví rumu z místní palírny vrátila ze své-
ho bytu, který byl o dvě poschodí výš než kavárna, její přítelkyně
si přemýšlivě třela bradu.

„Možná že z toho chtějí jen vytlout zvýšení nájemného.“

„S těmi dluhy za pohřeb si teď víc nemůžu dovolit!“

„Nerada se opakuju, ale proč nezkusíš prodat další obrázky? Ráda je vezmu do galerie. Mohly bychom za ně dostat podstatně víc, než jsou tvoje směšné ceny.“

„Já nevím...“ Annabella foukala do šálku, horká pára jí přejela po tvářích.

„Hope se mě nedávno ptala, jestli mám ještě nějaké obrázky. Byla tvou malbou Chiefa úplně unešená.“

„Snad jsi jí neřekla, že pes, kterého jsem namalovala, patří Ryanovi?“ přerušila ji zděšeně Annabella. Zvěrolékařka se teprve nedávno znovu dala dohromady se svým přítelem a oba společně provozovali místní veterinární ordinaci.

„Samozřejmě jsem nic neřekla! Dělal jsem překvapenou, jak je Chiefovi podobný, a ani to nebyla lež. Ten obraz se ti moc povedl.“ Úsměv měl mít uklidňující účinek.

„Snad si ničeho nevšimne, ale je mi to stejně trapné...“ Annabella si stydlivě dala ruce před obličej.

„To ti přece nemusí být trapné. Ryan se ti líbí. Líbí se každému, je zatraceně pohledný. Dřív jsem do něj taky byla zabouchnutá.“

„Zpočátku jsem ale nebyla k Hope moc příjemná, když se tu najednou zase objevila. Okamžitě... jsem cítila, že mi ujíždí vlak, a přitom je tak bezvadná. Kromě toho má na něj nárok z minulosti. Oba se k sobě úžasně hodí. Bylo prostě jen překvapivé, že se tu objevila.“ Nejraději by se za to studem propadla.

„Ach, to ti Hope vyčítat nebude, taková není. Přece jste si dobře rozuměly, když ti s Ryanem pomáhali vyklidit matčín byt.“

„To ano. Je vážně dobrá, mám ji ráda. Ale až zjistí, že ten obraz...“

„No, té pozoruhodné podobnosti s Chiefem by si všiml i slepý. A když se někdo dozví, že maluješ – tvůj pseudonym Bellamy

Karms není tvému jménu Annabella Marks tak vzdálený. Pokud jsi chtěla zůstat anonymní, měla jsi o tom nejspíš přemýšlet dřív a nezvolit si jen přesmyčku příjmení.“

„Máš pravdu, to bylo hloupé.“ S povzdechem si opět zakryla obličej dlaněmi.

„Proč se chceš vůbec skrývat? Není to přece nic, za co by ses musela stydět. Vždyť kdyby lidé věděli, že ty obrazy maluješ ty, kupovali by je tím spíš a...“

„Přesně to bych nechtěla. Mají si je kupovat, protože se jim líbí, a ne proto, že by mě chtěli podpořit, ještě snad z lítosti.“

„Tedy podle mě jsou tvoje obrazy znamenité. A to není z lítosti, jsem odbornice, nezapomeň na to! Nepokoušej se pochybovat o mých schopnostech, nebo se naštvu!“ Kylie si položila ruce v bok. „Myslíš si snad, že tě obyvatelé Lynnwood Falls podporovali po smrti tvé matky čistě ze soucitu? Samozřejmě je zde běžné, že si lidé pomáhají, proto žijeme na venkově. Paní Bloombergové taky dělá dobře, když se dostane ven a někdo ji může potřebovat. Od té doby, co ti pomáhá při pečení, úplně rozkvetla. Stejně je to u paní Moffattové, která tak vášnivě ráda vaří. Nemoc jejího muže určitě spolyká obrovské částky. I když má ještě peníze z odškodnění od *Obligon Chemicals*, přijde jí trochu kapesného jistě vhod. Navíc je to typ, který stále potřebuje nějakou činnost. Víím, že tě komplimenty přivádějí do rozpaků, ale poskytujes lidem uznání! Děláš jim dobře. Pomáhají ti a přitom sami něco získávají.“ Kylie si do čaje nalila velkou dávku rumu. „Teď ho taky potřebuju!“

„Ach, děkuju! Asi máš pravdu v tom, že jim to taky dělá dobře,“ připustila Annabella.

„Tak vidíš! Potřebuješ trochu vzpruhu! Zorganizovala bych pro tebe hezkou výstavu. Bylo by mi opravdu ctí. Lidé z Lynnwood

Falls prasknou pýchou, když se dozvědí, jaký talent tu mezi sebou mají. Kavárně to neuškodí. A vydělala bys nějaké peníze, které bys užila, kdybys skutečně musela platit větší nájem.“

Annabella si povzddechla. „Budu o tom přemýšlet.“ Dobře se přitom ale necítila. Bylo to podobné, jako kdyby se musela svléknout.

Kyliin pohled jí říkal, že to ještě není vše, co jí přítelkyně chtěla říct. A hned už následovalo: „Vzhledem k té nájemní smlouvě opravdu potřebuješ právní pomoc! Víím, že až uslyšíš můj návrh, hned se rozčílíš, ale proč se nezeptáš...“

„S Willem McGintym na mě nechod,“ přerušila ji Annabella ostře.

„Nemyslíš si, že reaguješ trochu přehnaně, jakmile slyšíš jeho jméno?“

„A podle tebe je v pořádku, co mi udělal?“ Annabellou se zmocnilo rozhořčení, rozpálila se jako pára ze šlehače mléka.

„No, že ti dal košem při závěrečném plese, bylo dost hnusné, ale...“

„Hnusné je dost slabé slovo!“

Kylie ale na její pohoršenou námitku nereagovala a pokračovala: „Už je to přece dvanáct let. Možná že tehdy byl srab nebo prostě pitomec, ale lidé se mění. Teď už jsme dospělí. Nemyslím si, že je to špatný člověk. Je to vynikající právník a ve své práci je velmi úspěšný. Pomysli jen na to, čeho dosáhl pro zaměstnance *Obligon Chemicals*! Bez něj by byli ještě dnes vystaveni nebezpečným výparům a výtaje za lékaře by si museli platit sami.“

„Vždyť si při té dohodě taky sám dobře vydělal,“ přerušila ji Annabella kousavě, avšak Kylie pokračovala dál:

„Koneckonců taky objednávaš maso z Willovy farmy...“

„To s ním nemá nic společného – dostávám ho od řezníka a dělám to kvůli zvířatům, která to na biofarmě mají lepší než například na Kingsmanově farmě. Ke zvířatům se nikdy nechoval špatně – právě naopak! Hraje si jen se ženami...“ bručela, ale Kylie její poznámku opět přešla.

„Proč se s ním neporadíš? Přece se s ním nemusíš hned přátelit.“

Annabella si zkrřížila ruce na prsou. Krátce zaváhala, jestli nemá Kylie vyprávět o dnešním setkání, ale... co by jí vlastně měla říct? V zásadě nic. Kromě toho, že už jen vteřinové střetnutí s ním stačilo, aby ji vytrhlo z letargie a aby v ní znovu vzplál vztek. Kylie by patrně považovala za „osud“, že právě dnes – potom, co obdržela onen mail – narazila na Willa, kterého předtím už delší dobu neviděla zblízka. Ostatně už ji to také samotnou napadlo. „Právnicka si nemůžu dovolit,“ odvětila nakonec.

„Za radu ti Will určitě žádný účet nevystaví. Vím, že už mnohým pomohl i zadarmo.“

Když Annabella jen pokrčila rameny, Kylie se na ni pronikavě zadívala. „Nezamlčela jsi mi tehdy něco? Nebylo mezi vámi něco?“

„Ne, byli jsme jen přátelé. Pokud se to tak dá nazvat. V literárním kroužku jsme spolu mluvili o knížkách a o umění. A psali jsme společně články do školního časopisu. Ano, docela dobře jsme si rozuměli, vážili jsme si jeden druhého, aspoň jsem si to myslela, ale nic víc,“ odpověděla Annabella, aniž skrývala nelibost.

Proč se jí jeho obraz tak vehementně vtírá do mysli? Ty jeho šedé oči v sobě měly něco intenzivního. A když se ponořil do myšlenek, přehnal se přes ně clona – jako mlha nad poli v Lynnwood Falls. Husté černé vlasy, které měl ještě dnes po ramena, jí lákaly, aby do nich zabořila ruce. Přitom to, co považovala za

stydlivou zdrženlivost, byl pouze lhostejný nezájem. Rozhořčení znovu převážilo. „Školní ples je vyvrcholením školního života. Zdekovat se a nechat mě vyparáděnou sedět doma, jenom proto, že *jeho Velký tatík*,“ ta slova doslova vyplivla, „nechtěl, aby si jeho zbabělý syn vyšel s *negerkou*...!“

„No tak už přestaň. Nesnáším, když říkáš něco takového!“ Kylie se tvářila tak zlostně, že se jí obě obočí navzájem málem dotýkala. „Tvoje pleť je jenom o kousíček tmavší než naše, je nádherně zlatohnědá. Až příště pojedu na lyže,“ teď jí rysy rozsvítil úsměv, „tak tě barvou trumfnu, přinejmenším v obličejí. Vlasy ti září jako zlato – každá žena ti tuhle přírodní barvu závidí. Jiné s tvým vzezřením by byly nafoukané husy.“

„Jeho otec mi tak říkal, to není můj výmysl,“ odpověděla Annabella. „Nemám s tím ale žádný problém. Můj táta měl tmavou pleť. Pro starého McGintyho byly ale Kapverdy divokou Afrikou. Už to mu stačilo, aby na mě na ulici plival. Že rodina mé matky po generace žila v Lynnwood Falls, to se nepočítalo; i ji nazýval děvkou, mizera.“

Annabella se pokoušela spolknout hořkost spolu s pečivem. Sama si všimla, že to neznělo jako jindy. Běžně byla přece pozitivní člověk a nenechala se tak rychle vyvést z míry, ale jakmile se rozhovor stočil k této záležitosti, reagovala přehnaně podrážděně – kdoví proč!

Sklíčeně nakrčila nos. „Promiň. Znělo to dost hrozně. Ale zdá se, že se mi v poslední době všechno hroutí.“

Kylie se mírně usmála. „Pojď sem! Na mou stranu pultu!“

Annabella s povzdechem poslechla. Její přítelkyně ji objala a hladila ji po vlasech.

„Vždyť já vím. Proto bych ti tak ráda pomohla. Jestli s Willem nechceš mluvit, tak s ním můžu promluvit já, když mě necháš. Nechat si nezávazně poradit. Určitě hned nevystaví nějaký horentní účet, koneckonců u tebe má co napravovat.“

„V žádném případě nechci, aby si to myslel,“ vyjela na kamarádku, ale Kylie – dnes už poněkolikáté – její námitku ignorovala.

„Anebo půjdeme za Elly Johnsonovou, pracuje přece pro něj. S ní si rozumíš dobře, ne?“ Kylie si ji přitáhla pevněji k sobě.

Možná že to bylo tím láskyplným objetím – poslední zažila už před dlouhou dobou a takto ji vždy po vlasech hladila matka, když měla starosti – nebo Kyliiným shovívavým tónem, anebo na ni zkrátka dolehly všechny ty nepříznivé okolnosti, najednou ji začalo pálit pod víčky. Zamrkala, odtáhla se od Kylie a třela si vlhkou tvář. „Tvůj vlněný svetr škrábe,“ vymlouvala se chraptivě.

Kylie se na ni dívala soucitně a tázavě zároveň.

„Dobře, pro mě za mě! Promluvmě si s Elly, mám ji ráda. Anebo, pokud to musí být, i s Willem.“ Svírání v žaludku připisovala rumu. Dřív než se Kylie mohla vrátit k tématu, Annabella odbočila: „Co kdybychom šly ke mně domů? Je to tam útulnější. Plácnete sebou na gauč, budeme se bavit o blbinách nebo si stáhneme nějaký film. Vezmi ten čaj a sušenky, v ledničce nahoře jsou ještě brambůrky. Rychle to tu douklidím, zamknu a hned přijdu za tebou.“

Kylie váhala, jako kdyby chtěla ještě něco říct, pak jenom přikývla a krátce nato zaklaply zadní dveře. Annabella šla o chvílku později za ní. Svlékla si pracovní oblečení – černé kalhoty, tenký černý rolák a černo-bílou vestu s červeným šátečkem v barvách kavárny – a vklouzla do pohodlných tmavě modrých legín a širokého šedivého pleteného svetru. „Dala by sis něco k jídlu? Mám tu nějaké zbytky...“

„Ne, děkuju! Měla jsem vydatný oběd, stačí mi sníst pár nepřístojností.“ S úšklebkem zamávala pytlíkem s brambůrky a sáhla dovnitř.

„Co říkáš, zkoukneme nějaký film?“ Annabella dopadla na gauč vedle Kylie, která se mazlila s její kočkou Happy Lee. Ta věrná duše se od její přítelkyně okamžitě odtáhla, vlezla si Annabelle na klín a při hlazení předla. Annabella přitiskla tvář na její měkkou srst, pak si nalila ještě jeden šálek čaje a přilila řádně rumu, ačkoliv ten předchozí již pociťovala.

Pro dnešek měla mluvení dost.

Kylie ale zřejmě ne, na otázku neodpověděla a znovu se na ni zkoumavě zadívala. „Napsala jsi vlastně tomu týpkovi z Portlandu?“

„Jakému týpkovi?“

„Z té seznamky,“ připomněla jí netrpělivě Kylie. Pravděpodobně velmi dobře věděla, že Annabella nevědomost jen předstírá.

„Ještě jsem se k tomu nedostala,“ zamumlala, dostatečně zaměstnaná foukáním do čaje a hlazením Happy Lee po hlavě. Nejraději by se proklela za to, že ustoupila nátlaku a přihlásila se tam, jen proto, že kamarádka měla dojem, že potřebuje rozptýlení.

Kylie také hned řekla: „Tak to se ještě nebudeme dívat na televizi, ale odpovíš mu. Teď máme čas. A když si někam vyjdeš, udělá ti to dobře.“

„Musí to být?“ zasténala Annabella.

„Trocha rozptýlení ti neuškodí!“ trvala na svém Kylie. „Odmítla jsi jich tak deset tisíc, ale tenhle se ve tvém sítu nějak dokázal udržet a dobýt si ucházející pozici. Takže to už musí něco znamenat. Osud, vždyť víš!“

Annabella potlačila tichý úsměv, který v ní popis vyvolal, a místo toho nakrčila nos. „*Vážně* to musí být?“

„To musí! Tak pojď, napíšeme to. Jen jedno rande. A když to nedopadne, už nikdy tě nebudu k žádné schůzce nutit.“

„Přisáháš na Bibli svatou?“ Přísná křesťanská výchova by Kylie přece jen nedovolila takovou přísahu porušit.

„Ano, ano, pro mě za mě. Tak honem, ať neztrácíme čas.“

Annabella neochotně položila Happy Lee zase na klín Kylie a vstala, aby přinesla notebook. Otevřela soubor vybraných kandidátů.

„Ten týpek vážně nevypadá špatně. Koníčky: putování po horách, příroda, zvířata, fotografování, hudba, *literatura*.“ To poslední Kylie zvláště zdůraznila. „To se k tobě přece hodí, knihomole.“ Široce se rozmáchla směrem ke knihovně, která v obýváku zabírala dvě stěny, doplněné jen různými rostlinami v květináči a figurkami harlekýna, které Annabella sbírala. „A špatné vlastnosti: *Někdy příliš upřímný. Před spaním ještě pije kávu, pokud není zaměstnán jinak.* Hele, ten chlápek má určitě smysl pro humor.“

„Super, to se těším,“ bručela Annabella bez velkého nadšení a zkoumala fotografii muže, který si říkal „Tomcat“. Špatně nevypadal. Měl široký úsměv, při kterém ukazoval zdravé zuby, to pro ni bylo důležité. Hnědé vlasy a třídenní vous, tak jako to nosil Jean-Pierre. Nebo také Ryan, místní zvěrolékař, do kterého byla zamilovaná. Snad proto se tomuhle chlápku podařilo zachytit ve výběrovém sítu?

„Dobrá, kdy máš čas?“ Její přítelkyně byla zjevně v módu činu.

„Vlastně nikdy,“ mrmlala. „Kavárna má otevřeno každý den kromě pondělí, a to potřebuju čas na malování.“

„Snad se taky někdy můžeš uvolnit. Takhle to dál nejde, dřeš den za dnem. Paní Moffattová a paní Bloombergová tě určitě rády jeden den v prodeji zastoupí.“

Annabella právě otevírala pusku k protestu, ale Kylie zvedla ruku. „A nechoď na mě s argumentem, že to nezvládnou. Jinak jim vyzvoním, co si o nich myslíš.“

„A to si říkáš přítelkyně,“ bručela Annabella. „Tak tedy dobře. V pátek musím do Portlandu k doktorovi na preventivní prohlídku. Chtěla jsem vyrazit ve dvě. Mohli bychom jít odpoledne na kávu. Tak kolem čtvrté. Můžeš mu to napsat.“ Počítala vlastně s tím, že Kylie bude protestovat a chtít, aby to napsala sama, ale ta něžně odsunula Happy Lee na stranu, vzala si Annabellin notebook a začala bez řečí psát.

„*Milý Tomcate,*“ současně nahlas četla, „*tvůj zájem mě těší...*“ Kylie zavrtěla hlavou. „Ne, to zní moc upjatě.“

„Co jsi tehdy napsala Darrenovi?“ zeptala se Annabella. Kylie se se svým současným přítelem vlastně také seznámila přes internet.

„No, chatovali jsme. Postupně se to nějak vyvinulo.“ Přemýšlivě si rukou projela krátké černé ježaté vlasy. Nakonec vytukala: „*Ahoj, Tomcate. Zdá se, že se musíme setkat. Hodilo by se ti zajít v pátek ve čtyři odpoledne na kávu?*“ Zarazila se. „Kde přesně?“

„Ve starém Portu. U doktora Lessingtona za rohem je taková malá umělecká kavárna *Chez Charlie,*“ navrhla Annabella.

„Dobrý nápad, je to tam opravdu hezké.“ Kylie psala.

Sotva zmáčkla *Odeslat* a už pípнул messenger internetové platformy. Tomcat musel mít aplikaci otevřenou a číhat.

„*To zní dobře. Budu tam! Poznáš mě podle rudé růže v zubech.*“

„Říkala jsem ti, že ten chlap má smysl pro humor.“ Kylie se zašklebila.

Annabella roztáhla koutky, víc nadšení nedokázala předstírat. K čemu se to jen uvolila? Rande naslepo! Právě ona! Už teď se jí z toho svíral žaludek. To, že souhlasila, byl určitě následek rumu, který vypila. Ale už nebylo cesty zpět.

S povzdechy muchlala bříško Happy Lee, která se položila na záda a natáhla všechny čtyři nohy. Pohled na ni ji přinutil k úsměvu. Musela se opravdu namáhat, aby si zachovala mrzutý výraz. „A na to má člověk kamarádky, aby ho předhodily k sežrání lvům. Něco mi dlužíš. Za trest se budeme dívat na...“

Kylie jí zakryla pusou. „Nemusíš vůbec nic říkat, jsem na to už mentálně připravená: *Zdraví vás svišť*. Už zas. Každý rok se na to musíme v týdnech před Vánoci koukat. Je to skoro jako opakující se zlý sen, jako ve filmu.“ Kylie se ale při svých slovech smála.

„Přece se ti taky líbí. To se jen tak děláš, abych měla pocit, že ti něco dlužím,“ stěžovala si Annabella a štouchla do ní.

Kylie ji objala. „Blbost, když se člověk s někým tak dlouho zná. Skoro třicet let.“

Annabella se smíchem souhlasila a rovněž ji k sobě přitiskla.

Will

Portland

„Milion a půl. A byt v osobním vlastnictví.“ Doreen Sandersová si otřela oči. „Ještě mi to zcela nedochází. Mnohokrát děkuji, pane McGinty!“

„Kvůli tomu mě hned nemusíte oslovovat tak formálně, Doreen.“

Willův smích byl poněkud bujný. V žilách mu stále ještě koloval adrenalin. Po jednáních, především po těch tak úspěšných, se vždycky cítil vyloženě vyhecovaně.

Tváře jí zčervenaly. „Děkuju, Wille. V soudní síni jste udělal takový dojem, že mě to úplně přemohlo. Ale vážně: Bez vás bych to nikdy nezvládla a nedokázala bych se osvobodit z područí svého muže.“

„Už taky bylo načase. A na to tu jsem.“ Pohled mu sklouzl po křehké ženě, která mu sahala tak po ramena. Poslední roky ji poznamenaly, někdy působila – i když měla kaštanově nabarvené vlasy – poněkud staře, přestože v pětatřiceti byla jen o pět let starší než on. Kolem koutků úst jí starosti vyryly vrásky, a i když se to v posledních měsících, kdy ji právně zastupoval, podstatně zlepšilo, pořád ještě chodila lehce skloněná, podřízená. Záře, která jí momentálně projasňovala rysy, jí přesto propůjčovala něco přitažlivého.

„Nikdy bych si to netroufla, nemohla bych si to ani dovolit. Jste tak velkorysý. Kdybyste mi tenkrát neřekl, že mě budete zastupovat bez honoráře...“

„Teď svůj podíl dostaneme, odměna je skutečně dostačující,“ bránil se.

„Ale kdybychom nevyhráli,“ trvala na svém, „byl byste nadarmo...“

„To je moje riziko, ale děláme koneckonců vše, abychom vyhráli, že?“ Mrkl na ni a její bledé tváře opět lehce zčervenaly.

Stiskla mu paži. „V každém případě jsem vám nekonečně vděčná, Wille. I po odečtení vašeho podílu a daně mi na nějakou dobu zbyde dostatek peněz na obživu.“

„Pokud je dobře uložíte, budou vám finanční prostředky stačit dokonce na dlouho, Doreen,“ namítla s úsměvem Willova asistentka Elly, která se právě vrátila z umývárny.

„I vám jsem velmi zavázaná a moc děkuji. Bylo úžasné mít duševní oporu ženy, která mé rozhodnutí podporuje.“ Oběma rukama uchopila Elly za ruku.

Ta se s úsměvem bránila: „To nám bylo potěšením.“

Willova mandantka šmátrala po knoflíčích prošivaného kabátu. „Moc ráda bych vás oba ještě pozvala na jídlo, ale moje sestra trvala na tom, že si se mnou na oslavu dne někam vyjde. Čeká před soudní budovou. Možná bychom to mohli podniknout jindy...?“ Kousla se do spodního rtu.

„To nám neuteče, Doreen. Hezky si teď užijte úspěch. A někdy příští týden si sedneme a vyřídíme zbylé formality,“ uklidnil ji.

„Budu ráda.“

Na rozloučenou ji objal a navzdory tlustému kabátu cítil, jak se jí kůže napíná přes kosti. V jeho objetí se málem ztrácela. Křehké ptáče. Jako jeho matka. Nejen v tomto ohledu.

Will takové myšlenky setřásl a s úsměvem se za ní díval. Kroky jejích vysokých teplých bot na mramorové podlaze skřípaly. Zhluboka se nadechl a napětí v něm pomalu povolilo.

„Líbíš se jí,“ vytrhla ho Elly z myšlenek.

„Cože?“

„Doreen. Líbíš se jí. Jsi její záchránce.“ V očích jí zablýsklo čtveráctví. „Jsi taky velký...“ Významná přestávka mu prozradila, že by hned mělo následovat její oblíbené slovo *fešák*: „Vysoký,

s černými vlasy do týla, tak trochu neohrožený, irský žár v žilách, zcela v rozporu se šedýma očima, které se dokážou dívat tak poeticky, vše právě v tom správném poměru...“

„A ty jsi stará kuplířka, slečno Johnsonová!“ smál se. „Ale myslím, že zaměňuje vděk s náklonností. Taky dobře víš, že bych si nikdy nezačal s mandantkou. Navíc to není můj typ.“

„Stejně bys pro ni byl příliš dobrý.“ Elly si kolem prstu omotávala pramínek krátkých světlých vlasů. „Udělá to znovu.“

„Co myslíš?“

„Naletí zase nějakému hajzlovi, který ji bude mlátit. Možná příště bude mít tu smůlu, že nebude plavat v penězích, ale pravděpodobně ji o všechno obere. Je to přesně takový typ.“

Will si povzdechl. „Asi budeš mít pravdu.“ I to měla Doreen společné s jeho matkou, takové typy je přitahovaly. Rychle kalné myšlenky potlačil. „Stejně bychom to měli oslavit. Výdělek přes čtvrt milionu nedostáváme každý den.“

„Taky jsme teď nějakou dobu měli případy, kdy toho moc nebylo a kdy jsme museli hradit předběžná plnění. Už ta cesta na Kajmanské ostrovy kvůli průzkumu financí Doreeninina bývalého manžela...“

„To bylo samozřejmě na té práci to nejtěžší: muset pracovat na pláži pod palmami,“ žertoval.

Elly ho loktem rýpla do žeber. „Hlavně když ti karibské krásky v bikinách tak ohrožovaly pracovní soustředění.“

Will zvedl ruce a pokoušel se o nevinný výraz. „Nevím, o čem mluvíš. Museli jsme nasbírat poznatky o místních zvyklostech...“

„Ten psí pohled ti nepomůže, to přenech svému zlatému retrívrovi. Neměl jsi na takovou cestu s sebou brát tak upovídaného studenta. Tvůj milý pomocník Gordon o tom tolik básnil.“

„Zatraceně!“ Will se musel smát.

„Kromě toho jsem viděla účty z restaurací, šéfe.“

„Ty přijdeš na všechno. Víš, taky bych tě býval vzal s sebou...“

„Jako gardedámu?“ Její smích přešel do povzdechu. „To bych Brandonovi opravdu nemohla udělat, především ne hned po jeho poslední operaci kolene. Určitě by proti tomu nic neměl, ale... Ještě nikdy tak daleko nebyl, a tak bych s ním taky někdy ráda...“ Mávla rukou a obvyklý úsměv rozzářil její přechodně zádumčivé rysy.

„Tahle dohoda bude znamenat hezký bonus i pro tebe. Popadni Brandona a odcestujte v tom ušmudlaném počasí někam do tepla.“ Will ukázal na okna dělená bílými dřevěnými trámkami, za nimiž visela vlhkostí nasáklá šedá mračna zahalující Portland do mlhavého závoje, a předsevzal si, že finanční dar, který po větších případech vyplácí spolupracovníkům, bude tentokrát štedřejší.

„S tím jsem nepočítala.“ Elly jen tak něco nevyvedlo z míry, avšak nyní se mu to povedlo. Tváře jí zčervenaly. „To není jen o penězích, ale Brandonova nástavba domu a zahradní centrum a pak všechny jeho operace...“

„Já vím, ale myslím, že byste si to zasloužili.“ Natáhl si vlněný kabát, který měl přes ruku. „Nepůjdeme se na oslavu úspěchu někam napít nebo najíst?“ zeptal se a na rozloučenou kývl na soudního zřízence, který právě zamykal soudní síň.

Také Elly si zapnula tmavě modrý kabát a kolem krku si omotala červenou šálu. Poté si na blond vlasy nasadila stejnobarevnou čepici tak, že se jí pod ní vlasy drže zkroutily nahoru. „Skleničku si dáme. K jídlu nanejvýš něco malého, jestli máš hlad, budu dnes večer vařit – mám kapustu, která se musí spotřebovat.“ Zavěsila se do něj. „Budu ráda, když přijdeš. Budou k tomu brambory a maso udělám zvlášť. Kdybys...“

„Děkuju ti, ale zítra brzy ráno mám schůzku se soudkyní Cartwrightovou; přenocuju v Portlandu. Tak pojďme k *Woodymu*. Tam mají drinky a malá jídla, to mi stačí.“ Měl útulnou hospůdku s rustikálním zařízením rád a byla hned za rohem. „Nechci být taky dlouho pryč, aby Zeus nebyl sám.“ Když byl u soudu, jeho sekretářka sice na jeho mladého hravého retriévra ráda dávala pozor, ale nechtěl její dobroty zneužívat.

Cestou k východu uslyšeli z chodby za sebou kroky a schodištěm se rozlehly hlasy, jeden z nich dobře známý.

Elly významně pozvedla obočí. „Ohó, kdopak to jde?“

Will neměl nic proti tomu, že se ho drží za rukáv, dokud skupina nedošla dolů.

Rysy Heather Donovanové se rozjasnily, jakmile ho uviděla, a hned přidala do kroku. „Tak přátelé, vše je jasné, uvidíme se zítra v kanceláři. Děkuju za dobrou práci,“ volala přes rameno na své spolupracovníky. Světlo na stropě jí vrhalo stříbřité odlesky do černých vlasů. Polibky na tvář pozdravila nejdřív Elly, potom jeho. Jemná květinová vůně parfému vykouzila v mlhavém zimním dni závan jara.

„Paní státní zástupkyně!“ usmál se na ni.

„Pane obhájce! V tomto ročním období tak opálený?“

S úsměvem pokrčil rameny. „Vynucený služební pobyt v Karibiku.“

„Chudáčku!“ V modrých očích se jí objevil dobrosrdečný posměch.

„Slyšel jsem, že ses za státní zastupitelství zúčastnila případu Moretti?“ prohodil tázavě.

Její vítězný úsměv mu ještě před odpovědí napověděl, že vyhrála. „Máme ho! Ten bastard je zatím na pěknou chvíli bezpečně

zajištěný.“ Zvedla levou ruku a ukazováčkem a prostředníčkem naznačila V jako *vítězství*.

Uchopil ji za pravou ruku. „Gratuluju. Jsem na tebe pyšný. Ale nepřekvapuje mě to, jsi prostě zatraceně dobrá.“ Jen velmi pomalu nechal její prsty vyklouznout ze své ruky, čímž si vysloužil výmluvný pohled.

„Děkuju! Taky mě samozřejmě těší, že jsme tomu špinavci Dickovi ukázali, zač je toho loket.“

Will se smál. „Přeju mu to. Je horší než celá ta banda, kterou zastupuje.“ Státní zástupce Richard zvaný „Dick“ Cromwell byl ve svém povolání skutečně ten nejhorší druh chátrý, o nic méně bezohledný než jeho pochybní mandanti, kteří se do jednoho provinili těžkými zločiny. Jeho přezdívka „Dick“ nebyla pouze odvozenina jména Richard, většina lidí si ji vysvětlovala mnohem vulgárněji.

„Svatá pravda! Ti dobří jsme my.“ Spiklenecky na něj zamrkala. „Ale i ty vypadáš spokojeně!“

„To jsem. Právě jsme jednomu zmetkovi vysvětlili, že nemůže beztrestně týrat svou ženu.“

„Nepodala na něj trestní oznámení?“

„K tomu jsem ji bohužel nedokázal přemluvit. Ale ten chlap bude finančně pěkně krvácet. Soudce Robins mu napařil pořádné odškodné. Já jsem toho mizeru ubezpečil, že ho nespustím z očí, a kdyby se to mělo opakovat, budu kdykoliv velice rád právně zastupovat taky případné nástupkyně.“

„To jsi udělal dobře.“ Tentokrát chytila Heather za ruku jeho a palcem mu přitom přejela po hřbetu ruky. „Pokud tohle číslo ještě jednou zopakuje, informuj mě. O takových bastardech je dobře vědět.“

„To rád udělám,“ slíbil.